

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σ' ΕΝΑ ΧΑΡΕΜΙ ΤΗΣ ΚΑΡΣΟΥΣ

Οι Βαυαροί σ' ένα Βενετσιάνικο κάστρο. Ο Λοχαγός Μπροντζέτι και η συνθήσις του. Η χήρα ενός αγωνιστή ζητεί την κόρη της. Τι διηγήθηκε ο Κύρ-Λεωνίδας ο Κερκυραίος. Ο Μουσταφάς Εφέντης και η ώραία 'Ελένη. Μία επίδραμη τού χαρέμι του. Ο Κισλάρχας με την πιστόλα. Σάλες πού θυμίζουν Χαλιμά κλπ.

Θά διηγηθούμε σήμερα ένα δραματικό γεγονός που συνέβη στα 1833, στην Εβρώια. Κατά τὸν Ιούνιο τοῦ ἔτους ἐκεῖνου ἡ Βασιλικὴ Ἀντιβασιλεία εἶχε ἀποφασίσει νὰ βάλῃ φρουρὸς σὲ ὅλα τὰ παλιὰ Βενετσιάνικα κάστρα τῆς Ἑλλάδος, ὡς-ὅπου μάλιστα ἐπικρατεῖ καὶ πάλιν ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκεῖνῃ. Ὁ λόχος αὐτὸς μάλιστα δὲν εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως τὸν ἄριστον ἀξιωματικὸν διὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως τὸν ἄριστον ἀξιωματικὸν διὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως τὸν ἄριστον ἀξιωματικὸν διὰ τὴν πόλιν...

Ο Λοχαγός, δὲν καὶ κολιανεύονταν πάλιν τὸ ὄλο τοῦ προσηγορῆσαν τῶν Ἑλλήνων, τὴν φράσιν αὐτὴν μάλιστα δὲν οὐλοῦσε, γιὰ τὴν καταλόβαινε ὅτι ἔδινε ἀναγκαστικὰ ἀνὰ μεταχειρισθῆναι βίον, ἀνὸς Μουσταφᾶ δὲν ἤθελε νὰ ἐνασθῆται τὸ κορίτσι. Ὁ Τούρκος ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐπισημοῦς τῆς Καρσούσας καὶ πρὸ ἡμερῶν εἶχε ὄψει μὲ ἀλλοῦς προκρίτους νὰ ὑποβάλλῃ τὸ σθεῖν τὸν ἀπὸν Φρουραρχοῦ. Ἐν τούτοις ὁ Μπροντζέτις, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς χήρας, ἔστειλε ἕνα λοχία καὶ τὸν ἐπέστειλε.

Ὅταν ἀπὸ λίγη ὄρα ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ φανερώσῃται ἕνας ἀνδρῶπιος σαραντάρης, σμαρναθῆς, καλοντυμένος, μὲ φέσι. Ἦταν ὁ Μουσταφᾶς Ἐφέντης, Ἑλληνομίτης μὲ πολλὰ ἀξιοπρέπεια τὸν Φρουραρχοῦ καὶ τὸν ἐξαίρετος μὲ τερμὰν. Ὁ Φρουραρχὸς πρὸ ἐξήγησος διὰ τοῦ διεργημένος τὴν κατηγορία τῆς χήρας καὶ ἀπήνησε νὰ τῆς ἐνασθῆται τὴν κόρη: «Σὶν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει δουλεία, εἶπε. Ὅλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἰνε ἐλεύθεροι, ἡ δὲ μητέρα εἶχει φυσικὴ δικαιοσύνη σὴν θυγατέρα τῆς!»

Ὁ Μουσταφᾶς, χωρὶς κῆν νὰ καταδεχθῆναι νὰ εἶδῃ βλέμμα σὴν χήρα, ἔσχε καὶ ἀπέγραψε ἐξήγησος τὸν Φρουραρχοῦ δὲν σὴν σὴν δὲν εἶχε καμιὰ σκέψαν: ὅτι ἡ κόρη τῆς χήρας ἐκεῖνης ζήτησε μὴ τῆς νὰ γείνη Μουσταθανῆ, δὲν ἀπὸ Ἑλένη ὀνομαζομένη Φανῆ καὶ ἀπὸ ἐξῆ μῆνας εἶνε γυναῖκα του. Εἶπε δὲν κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ἐπάνω σὴν νεμυρὴν γυναῖκα του, ἀπὸ τὴν ὀπείαν ἀρνεῖται νὰ χωρῖσῃ! Τάλο: ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ Κυρὰ Σοφία καὶ ὁ Κύρ Λεωνίδας τὴν ἤθεσαν πολὺ καλὰ δὲν αὐτὰ, καὶ δὲν ὁ Κερκυραῖος εἶχε διευκολύνει τὰς διαπραγματεύσεις νὰ μὴ τῆς κόρη σὴν σὴν του. Ἐποῖ δὲν ὁ διοικητῆς τῆς ἀρνηθῆκε δὲν αὐτὰ μὲ ἐπιμονή. Ὁ πατ' Ἀναστάσης, πού ὡς τῆς στιγμή ἐκεῖνης σιωποῖσας, ἐτήρησε ἀπὸ τὸν Φρουραρχοῦ νὰ προσκληθῆναι ἡ Ἑλένη γιὰ νὰ διηγηθῆναι ἡ ἴδια τὴν ιστορία τῆς.

Ὁ Φρουραρχὸς διέταξε τὸν διεργημένον νὰ πῆ σὴν Μουσταφᾶ Ἐφέντη δὲν ἐπικρατεῖ νὰ πῆ σὴν σὴν τὸν φέρῃ τὴν κόρη τῆς Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ ὁ πατὴς ἐπρόβλεψε νὰ ἐξηγήσῃ σὴν Φρουραρχοῦ δὲν ἔβλεπε σφοδρὰ κίνδυνον σὴν ἐκτέλεσι τῆς διαταγῆς ἐκεῖνης. Γιὰ τὸ Μουσταφᾶς ἦσαν γνωστὰ γιὰ τὸ βίαιον χαρακτῆρα του καὶ δὲν προτιμοῖσας νὰ σφάξῃ τὴν Ἑλένη, παρὰ νὰ τῆς φέρῃ ὁ ἴδιος τὸν κάστρο.

Ὁ Μπροντζέτις ἄλλαξε τότε τρόπο ἐνεργείας. Κατηύλησε ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα ἀνθυπολοχαγόν, ἕνα ὑπεκλιματικόν, ἐξῆ στρατιωτῶν, ἕνα σκαπανεὺν καὶ τὸν τοσοῦθι του καὶ τοὺς διέταξε νὰ πάνε νὰ φέρουν τὸ κορίτσι. Θὰ πῆγαινε μαζί καὶ ὁ Κερκυραῖος γιὰ διεργημένον, καὶ ἡ Κυρὰ Σοφία γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τῆς κόρης. Ὁ Μουσταφᾶς ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ σὴν Καστῆρ ὡς πατὴρ νὰ γυρίσῃ.

Ὁ διοικητῆς τοῦ λόχου τῆς Καρσούσας Λοχαγὸς Μπροντζέτις, καταγόμενος ἀπὸ τὸ Ἰαλλόφωον Τρόλο πού ἦταν γνωστὸς ὡς ματαιοδόξος ἀνδρῶπιος, πού φουσκῶσας σὴν δῖανος τὸν ἀξίωμα του. Ὁ Μπροντζέτις διέταξε κ' ἔβρισαν μπροστὰ του τοὺς τρεῖς Ἑλληνας.

Ὁ φουσταναλλάς ἄρχισε νὰ μιλῆ πρῶτος σὲ Ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ θάρρος καὶ μὲ διάφορα οἰσμάτια πού ἔκαναν τὴν φουσταναλλά του νὰ σφαιρογυρίσῃ κομπικὰ. Ἐστῆσας πρῶτος ἐπὶ ἀπὸν του, εἶπε ὅτι εἶνε Κερκυραῖος καὶ φέρει τὸ ἐνδοξὸ ὄνομα τοῦ Λεωνίδα, ὅτι γιὰ κἀποῖσας χρόνια ἐξουρτίσας σὴν Ναυαρίνον τοὺς Γάλλους ἀξιοματικῶς καὶ ὅτι τώρα πᾶ εἶνε ἐγκαταστημένος σὴν Καρσούσῃ καλλιερῶντος τ' ἀμύλια πού ἐκληρονομήσας ἀπὸ ἕνα θεοῦ του. Ἐπειὰ αὐτοῦσας τὸν πατῆρ Ἀναστάση καὶ τέλος τῆς μαυροφάρας.

— Ἐλόγου τῆς ἀπὸ δὲ, εἶπε, ὀνομαζομένη Κυρὰ-Σοφία Ἀμαχουβίτισσα καὶ εἶνε χήρα ἀγωνιστῆ πού σκοτώθηκε μὲ τὸν Καραϊσκάκη. Ἦρθε νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνη ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς πού εἶνε ὁ πὸ δικαίον ἀνδρῶπιος τοῦ κόρουμ! Ἐμένα μ' ἔφερε δραγονάμινο. Ὁ Λοχαγὸς Μπροντζέτις ἐχάρισε τὸ ἀρεμάνιο μουσταμά του καὶ διέταξε νὰ τὸν ἐκπέσουν τὴν ὑπόθεσι.

— Τῆς Κυρὰ-Σοφίας ἀπὸ δὲ, ἐξηκολούθησε ὁ διεργημένος, τῆς ἀρεπῆς τῆς μοναχοκόρης τῆς ἕνας πλούσιος Τούρκος, ὁ Μουσταφᾶς Ἐφέντης, τῆς ἔκλεισε σὴν χαρέμι του ἀπὸ ἕνα χρόνον τώρα καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ τῆς τῆς ἐνασθῆται, ἀλλὰ τὴν κρατεῖ μὲ τὴν βία σκεπῆρας του. Ἦρθε λοιπὸν ἡ κομοροία ἡ μάνα νὰ παρακαλέσῃ μὲ δάκρυα τὴν Ἐξοχότητά σας ν' ἀναγκαστῆτε τὸν Μουσταφᾶ Ἐφέντη νὰ τῆς δῶσῃ τὴν κόρη τῆς! Τὴν παρακάλεσε τῆς αὐτὴ ὑποσηορῆσας καὶ ὁ πατ' Ἀναστάσης πού εἶνε ὁ Ἐπισκοπικὸς ἀντιπρόσωπος σὴν Καρσούσῃ καὶ τὸν σεβόμαστε δλοῖ σὴν πατέρα μας.

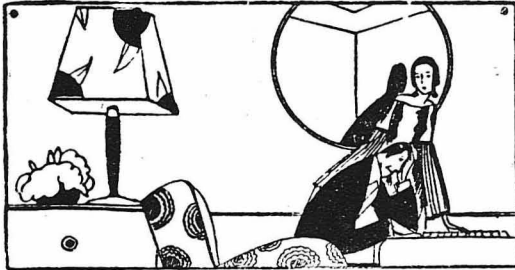
*** Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα ἔβρισαν σὴν Καρσούσῃ, βρῆκε τὸ σπῆν τὸν Μουσταφᾶ Ἐφέντη κλειστο, κ' ἀμπαρωμένον, ὅπας ὅλα τὰ Τούρκικα σπῆνια. Ἐκρῶσαν τὴν ἐξώπορτα, ἀλλὰ δὲ φρονίμως κανεὶς. Τὸ σεράγι βμοῖαζε σὴν ἀκνηοῖστο.

Ὁ σκαπανεὺς γυτῆσας μὲ δυνατὴ μὲ τὸν τοσοῦθι του καὶ τότε ἀκούσθησαν βήματα πίσω. Ἐνας μεγάλος σῆρτης τρεβήνηκος προφυλακτικὰ καὶ ἡ μεγάλη πόρτα, ἡ καπναστῆμένη μὲ μπουζούτι, ἀνοίχθηκε λίγο. Τότε φάνηκε ἕνας γερὸς-Τούρκος, φιλολόγος, μὲ πρᾶσινο σαφῆν, μακρὰ ἀσπρὴ γενειάδα καὶ σὴν ἴσων τὸν δλοκῆρα ὀπλοστάσιο. Μόλις εἶδῃ τοὺς στρατιώτες, θέλησε νὰ ἐνακλιθῆται τὴν πόρτα, ἀλλ' ἀπέτηχε. Ὁ σκαπανεὺς εἶχε προκρορῆσαι ἀνομοσῆ τῆς πόρτας καὶ τοῦ πρεβῆζου τὸν στυλάρι τὰν τοσοῦθι του. Τότε ὁ Τούρκος, βασισημῆσας, ἔβγαλε μὲ πιστόλα καὶ ἐπεκρόβησε. Ἦ σφαιρικὰ πέρας κοντὰ ἀπὸ τ' αὐτὸν τοῦ σκαπανεὺ καὶ ὁ Τούρκος γύλακος γυτῆσας πάλι μῆσα, δλοκῆρα τρέχοντας τὴν ἀπὸ καὶ μάλιστα μὲ μὲ πορτοῦλα τοῦ βάρους, τὴν ὀπείαν ἐκλείσας. Ἄλλ' ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπῆντου ἦταν πᾶ ἀνοιχτὴ καὶ μάλιστα δλοῖ μῆσα.

Ἦ ἀλλ' τὸν σεράγι ἔκλειστο παρουοῖσας τερπνοῦστον ἔσκαμο. Στῆ μῆση ἦταν μὲ μικρὰ στενερα καὶ συντηρῆσαι νεροῦ πού σκορποῖσταν γύρω γύρω. Σῆα περὶοῖστας γύρω ἀφῆσαν κλυθούια καὶ πρὸ πάντων ἄσπαρα τριανταφυλλὰ πού ἀφῆματιζαν τὸν ἀέρα. Δὲν τερπνοῖστας πλαταῖνα ἐκρῆιζαν γύρω τὴν ἐσφαιρητικὴν τῆς δροῖσας. Οἱ τοῖχοι τῆς ἀλλῆς καὶ τοῦ σπῆντου ἦταν σκαπανεμένοι μὲ κισὸ καὶ ἀγιόκλημα.

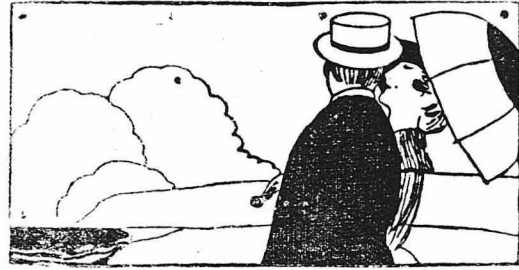
Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα μῆσας σὴν ἀλλῆ, ὁ Βαυαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς βῆλας τρεῖς ἀπὸ

ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Είς τὸ Βερολίνο πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτέθησαν σ' ἐφαρμογὴν τὰ νέα «ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα» Βρίσκονται νυχθημερόν στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, ἔτοιμα πάντοτε πρὸς πρῶτη ἀνάγκη, ἐξοπλισμένα μετὰ ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴν σύντομη σύλληψη, ἢ ἀνακάλυψιν τῶν ἐγκλημάτων. Εἶνε ἐπίσης ἐφοδιασμένα μετὰ εἰδικὰ φωτογραφικὰ μηχανεὶς καὶ κινηματογραφικὰς συσκευὰς γιὰ τὶς ἀναπαραστάσεις τῶν ἐγκλημάτων. Σὲ ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου ἔχουν τοποθετηθῆ, ἐπίσης αὐτόματα τηλεφῶνα στὴ διάθεσιν τοῦ καθενὸς γιὰ τὴν ταχέως εἰδοποίησιν τῆς ἀστυνομίας, εἰς περιπτώσιν ἐγκλήματος ἢ κινδύνου. Κατὰ τὰς δοκιμὰς ποὺ ἐγέναν ἐπιμαρτυρήσθη ἡ δραστηριότης τοῦ ἀστυνομικοῦ προσωπικοῦ τῶν νέων αὐτοκινήτων.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Κλεάνθης ὁ Φρεάντλης πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πῶς ζῶσεν Ὁ δεικμαζόμενος τὸν δικαστὴν. Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Εὐρύφου. Πῶς ἔβλεπον τὸν φίλον του Λυσία. Τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ὑπερομῆς. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου. Πῶς ἔβλεπον τὰς φιλονομικὰς τῶν. Ὁ εἰτερομάντατος Δημόκριτος καὶ ἡ χορηματικὴ ἀνεψία του.

Ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Κλεάνθης, παρεπέμφθη κάποτε στὸν Ἀρείου Πάγου, γιὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις σχετικὰς μετὰ τοὺς πόρους τῆς ζωῆς του, γιατί ἂν καὶ πᾶμπατος, ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ βρᾶδον βρισκόμενος ἐστὶν Ἀγορᾷ συζητῶντας μετὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους.

Ὁ Κλεάνθης παρουσιάσθη πράγματι ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα γέρο περιβόλαρον καὶ ἕνα γέρο μνηστῆ, στοὺς ὁποίους εἶχε περὶ νῆαντιπρῶτον στοὺς δικαστὰς ἄντ' αὐτοῦ. Πράγματι δὲ, ὁ μὲν περιβόλαρος ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ φιλόσοφος, μολὶς βράδυναί, ἐπήγαινε εἰς τὸ περιβόλι του καὶ κοιβαλόσεν νερὸ γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του, ὁ δὲ μνηστὴρ ἐπιστομολογῆσεν εἰς τὴν ὄψιν, ὁ φιλόσοφος τὸν βοηθῶσεν, γιὰ τὸν ἴδιον λόγον, εἰς τὸ ζῶμα του ψωμιοῦ!

Οἱ δικασταὶ, κατάπληκτοι πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς, θέλησαν νὰ προσφέρουν στὸν Κλεάνθη διάφορα δῶρα. Ὁ Κλεάνθης ὁμοῦς ἠρηθῆναι νὰ τὰ δεχθῆ. Εἰς ἀπάντησιν δὲ ἠρξάσθη μόνον νὰπῆ: — Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, γιατί κατέχω ἕνα μεγάλο θησαυρὸν: Τὴν ἐργασίαν μου!...

Ὁ φιλόσοφος Εὐρύφουμος ὁ Στρακούσιος, μίαν μέραν ποὺ πήγαινε νὰ προεξηγηθῆ στὸν ναὸ τῆς Ἥρας, συνήτησεν εἰς τὸν δρόμον, τὸν συναδελφεὸν του Λυσία. Θελοντας δὲ νὰ τοῦ μιλῆσθαι τὸν παρακάλεσεν νὰ περιμένῃ μίαν στιγμὴν ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸν, γιὰ νὰ φύγουν μαζί. Ὁ Λυσίας ἐκάθησεν στωικώτατα εἰς τὸ περιστάλιον τοῦ ναοῦ, ὁ δὲ Εὐρύφουμος ἐπῆγε καὶ γονάτισεν μπρῶς εἰς τὸ ἀγάλμα τῆς Θεᾶς, καὶ δὲν ἀργῶς κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ περιπέσῃ τὸ ἔκστασον. Ὅταν τῆς εἰσεῖς τὴν προσευχὴν του, ἐβῆγεν ἀπὸ μίαν ἄλλην πόρταν τοῦ Ναοῦ καὶ ἐβῆγεν λημονήσας τελείως τὸν Λυσία. Τὴν ἄλλην μέραν, ἐπῆγε πρὸς τὸ βρᾶδον ἐστὶν Ἀγορᾷ γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς συναδέλφους του. Μόλις ὁμοῦς τὸν εἶδαν αὐτοῖς, τοῦ ἐξέφρασαν ἐπὶ ἀνησυχίαν τοὺς γιὰ τὸν Λυσία, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν δὲν εἶχε φανεῖ μετεξῆναι. Τότε μολὶς ὁ Εὐρύφουμος θυμῆθησεν τὴν χρεωστικὴν συνάντησίν του μετὰ τὸν φιλόσοφον... Ἐτρέψεν ἀμέσως ἐπὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, ὅπου καὶ βρισκῆ τὸν Λυσία, καθισμένο ἐπὶ τῆς ἰδίας πέτρας ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν εἶχε ἀφίσει τὴν προηγουμένην, καὶ περιμῆνονος ἡσυχάτατος τὸν φίλον του!...

Μία ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῶν μαθητῶν τοῦ Πυθαγόρου, ἦταν ἡ μὴ φιλονικίαν ποτὲ μεταξὺ τῶν. Ἐὰν δὲ καμμίαν φοράν τύχαινε νὰ τοιαυτοῦ ἐπάτοσεν κατένε φιλοσοφικὸ ζήτημα, ἐνοούσταν, πρὶν ἀπὸ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου, νὰ δάσουν τὰ χέρια καὶ νὰ συμφιλιωθῶσιν. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοῦ, εἰς μίαν τέτοιαν περίστασιν, ἐτρέψεν εἰς τὸν φίλον του, μετὰ ὅποιο εἶχε φιλονικίαν, καὶ τοῦ εἶπε: — Ἄς λημονήσομε τὴν φιλονικίαν μας... Ἐρίνη μόνος σου ποιεῖ ἀπὸ τοὺς δύο καὶ εἶχε δίκιον... Σοῦ ὀρκίζομαι νὰ σεβασθῶ τὴν ἀπόφασίν σου...

— Εὐχριστότατος, τοῦ ἀπάντησεν ὁ φίλος του. Ἐχεῖς λοιπὸν δίκιον ἐσύ γιατί εἶχες τὸ θάρρος ἐβραῖνος λῆσθαι; πρῶτος νὰ μ' εἴρῃς καὶ νὰ μὲν ζητήσῃς νὰ συμφιλιωθῶμε!...

Οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικὸι διηγούνται ὅτι ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος ὅταν ἔγινε ἑκατὸν ἐννέα ἐτῶν, βαρῆθησεν ἐπὶ τῆς ζωῆς του. Γιὰ νὰ πεθῆναι λοιπὸν, ἀρχίεν νὰ λιγοστεύειν κάθε μέραν τὴν ποσότην τῆς τροφῆς του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐβραῖνος ἀσφαλῆς εἰς τὸν εἶς ἀδίκιας θάνατον. Ὅταν ἐβῆσαν ὁμοῦς εἰς τὰ τελευταῖα του, μίαν ἀνεψίαν του τὸν ἐπιλομήσας εἰς τὸν κρηβῆτα του καὶ τὸν παρακάλεσεν νὰ ἀναβάλῃ τὸν θάνατόν του γιὰ λίγες μέρας γιατί ἤθελε νὰ πᾶσ' εἰς ἕνα γλέντι πρὸ ἐπρόκειντο νὰ γίνῃ τὴν ἐπομένην. Ὁ Δημόκριτος δὲ, στυγνὸς θεοῦ, ἐστὶν ἐπὶ τὸν ὀβλάζοντα ἀναβόλον ὁ ἱστορικὸς— δόξαχ' ἡν... ἀναβάλῃ τὸν θάνατόν του γιὰ λίγον καιρὸν, δίδεσθαι νὰ τοῦ φέρουν τρεστὸ ψωμί, καὶ εἶχεν τρεῖς ἀκόμη μέρας... μνηστῶν τὰς τὸν μόνον!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ἡ γοητὴ τροφὴ τοῦ Γάλλου ποδοῦ νε' Ἀλαμπέρ, βλέποντας ὅτι ὁ κύριος τῆς, ἀφοσιώμενος εἰς μελέτην τῶν παραμυθῶν τοῦ φίλου του οἰδοῦσι, κατὰ τὴν γνάμψιν τῆς θλὶ τὸν βοηθοῦσαν ν' ἀδειχθῆ κοινωνικῶς, τοῦ εἶπε μὴ μέρα:

— Τὶ νὰ σοῦ πᾶ, παιδί μου... Ἐσὺ, σ' ὅλη σου τὴν ζωὴν θὰ παραινέσῃς φιλόσοφος...

— Καὶ τί θὰ πῆ φιλόσοφος κατὰ τὴν γνάμψιν σου;... τὴν ἐρώτησεν γελῶντας ὁ νε' Ἀλαμπέρ.

— Φιλόσοφος, ἀπῆντησεν σοβαρὰ ἡ γοητὴ, εἶνε ἕνας τραλλὸς ποὺ βασανίζεται σ' ὅλην τὴν ζωὴν γιὰ νὰ μιλοῦν μετὰ τὸν θάνατόν του!...

τοὺς στρατιώτες του νὰ φρονεῖν τὴν ἐξάπορταν καὶ νὰ μὴ ἐπιτραποῦν εἰς κανένα τὴν εἰσοδὸν ἢ τὴν ἐξοδὸν, καὶ δύο ἄλλους ἐστὶν ἐσωτερικὴν πόρταν. Ἐπειτα ὁ ἀνθρωπολόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἐπροχώρησαν, ἀνέβηκαν μίαν ὄριαν, πλατείαν, μορμαρῆναι ὁμάδα ποὺ ἔφερον εἰς εὐρύχωρον προθάλαμον, μὴ δριανία γυρὰ καὶ τάπητες χιούιν. Ἐδοῦ ἐποποθετήθη φρουρὸς ὁ ἔκτος στρατιώτης. Ἐπειθὴ ἡ Κυρὰ—Σοφία τοὺς ἐπιπροσέφησεν ὅτι ὁ μὲν ἀδελφεὸς (το Σελουμίαν) βρισκόμενος δεξιά ὁ δὲ νεοκακίτης (το Χαρμυλίαν) ἀριστερὰ, ὁ ἐξωμωτικὸς καὶ οἱ συνοδευόμενοι τὸν ἐπροχώρησαν ἀρῶστερα! Ἐπείρασαν ἕνα μεγάλο δωμάτιον στεγνόμενον μετὰ Περσικοῦς τάπητας καὶ στολισμένο εἰς τρεῖς πλευρὰς του μετὰ πολυτελεστάτων κεντητῶν ἐπάνω εἰς ὅμοια ἦταν ἕνα πληθὺν μαξιλάρια γαλοῦ, κίρκια, πράσινα, βαλοῦδενία ἢ μεταξωτὰ χρυσοῦνται. Στον τεταρτὸν τοῦζο ἦταν ἕνα θάναστον ἔζαν, με ἀροβουρήματα καὶ ἄλλα χρυσοποικίλματα. Πλῆγυ ὄλησεν μίαν μεγάλην πόρταν. Τὴν ἀνοίξαν καὶ μῆλκον εἰς ἄλλο δωμάτιον, πῶς ἀπὸ τὸ ὅπολον ἀκούσαν συγκεχυμένους φωνὰς καὶ διαπερατικὰς κραυγὰς γενταῶν. Κάτι ἔκταστο βέβαιον συνέβαινε. Ἡ μητέρα ἐτρέψεν σύγκορη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τῆς...

Διευθύνθησαν πρὸς τὸ θόρυβον ἔβρισον καὶ μῆλκον εἰς ἄλλη κίμαρα, μικρότερη, ποὺ θύμει τις παραμυθῶν εἰς τὴν Χαλιμὰ: Ἰοικολοχάρματα πλούσια τάπητες, δριανία χρυσοκέντητα, ἔζαν με ἀρόνια συμπλέγματα πορφῶν καὶ λαουλοῦν, ἀναγλυφικὰς παραστάσεις, ζωγραφικὰς με λαμπρὰ χρώματα καὶ ἄλ' αὐτὰ μέσα εἰς ὑπερλίθον μωσαϊκὸν ποὺ βρισκῆται ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰτα μαρμαρῶν. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ φανόταν εἰς μολὴν τὴν εἰς γυναικαλειφθεῖ ἀπὸ τῆς γενετικῆς τοῦ χορημίου. Τὸ φανόντες ἡ χαριτωμένη αὐτῆς τῶν. Σ' ἕνα δριανὸν ἐβρισκῆ κανεῖς εἰς τὴν γυναικαλειφθεῖ πασοφάνεια, γιὰ ποδαράματα μικροσκοπικὰ. Ἐκεῖ κοντὰ ὄλησεν ναυγίλλες ποὺ ἐκπνέον ἀνομίαν. Ἐπάνω εἰς ὀρθογώνιον ἀληθινὰ τραπέζια βρισκόμεναι ποικιλίαι με ὀσμωτικὰ, πᾶτα με γλυκίσματα, βαζα με ἄνθη, πῶες με νεκρομυροῦναι ἐπιστόμια. Ὅλα ὁμοῦς αὐτὰ δὲ μισοφάνεσαν νὰ παρακαλοῦσιν τὴν τὴν προσχὴν ἐκείναν ποὺ ἐμῆλκον εἰς τὴν βίαν, γιατί ἡ κρανὴς τῶν γυναικῶν εἶχαν τὴν εἰσοδὸν οἰο κατακόρητον, πῶς ἀπὸ μίαν βάρειαν Περσικὴν πορτίαν.

— Γιὰ τὸ θεο, ἐφάνανε ἡ μητέρα, κάνετε γοητῶρα, μοῦ σκοτεινὸν τὴν κορη μου!

Ὁ Βασταρὸς ἀξωματικὸς ἐτρέβησεν ἀμέσως τὸ σπαθὶ καὶ μετὰ τὸ ἄλλο χερὶ παραμύθων τὴν πορτίαν. Ἐο σπαθὶ ποὺ παρουσιάσθησεν ἰσὺς εἰς τὰ ματια τοῦς ἦταν περὶ τρεῖς. Ἐα τὸ διηγηθῶμε εἰς τὸ ἔκταστο φέλλο, ὅσον εἰς ἰσοῦμα καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς. © Ἰετροειδίτης